σμου, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν τὸν Στέφο, τὸν ἐστενοχώρησαν... Τὰ παλληκάρια, τοὺς ἀσίκηδες, ἡ ἡσυχία τοὺς βαρύνει... Αὐτὰ ὁ θόρυβος τὰ τρέφει καὶ ὁ καυγᾶς τὰ ἀναζεῖ. Ἡ σιωπὴ κι' ἡ ἡσυχία εἶνε θάνατος κι' ὁ κόσμος δὲν γεννήθηκε γιὰ νἂν' νεκροταφεῖο.

Μήπως δὲν τὸ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι;

Μὲ ἀστραπὲς καὶ μὲ βροντὲς καὶ μιὰ ἀμάχη καὶ σεΘντᾶς
τρέφεται τὸ κορμί μου, θἂν' ὅλη ἡ ζωή μου.

Καὶ ὅσο προχωροῦσε ὁ Στέφος, τόσο ἡ σιωπὴ καὶ τὸ μυστήριο τῆς σιγαλῆς τῆς ἐρημιᾶς πίεζε τὴν ψυχή του. Ἐνόμιζε πὼς ἦταν μόνος κι' ἀπροστάτευτος, μέσα σὲ κόσμο ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη. Ἡ ζέστη τώρα ἦταν πειὰ καταθλιπτικὴ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ μέρους πιὸ βαρειά, βαρειὰ σὰν κάτι ν' ἀγωνιοῦσε κι' ἐκινδύνευε κι' ἔπεφτε βαρὺ σ' ὅλα ἐπάνω καὶ τὰ σκέπαζε ὅλα, κι' αὐτόν, τὸ στῆθος του, τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν καρδιά του, τὴν καρδιὰ του ποὺ ἦταν πάντα ἀνοιχτὴ καὶ τίποτα δὲν φοβόταν!...

Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ σιωπὴ τῆς φύσεως γύρω, τοῦκαναν τώρα τὶς σκέψεις μαῦρες κι' ἀπογοητευτικὲς κι' ἄρχισε νὰ μετανοῆ γιὰ ὅ,τι ἔκανε. Φέρθηκε πολὺ κουτὰ νὰ θέλη νὰ ἐπιδειχθῆ στὸ χωριό, παριστάνοντας αὐτὸς τὸν Ἅϊ-Γιώργη ποὺ σκότωσε τὸν Δράκοντα. Ἔπρεπε νὰ ἐξετάση πρῶτα κι' ἔπειτα νὰ κάνη τὸ «τσαλιμάκι» του. Κι' ἂν ἦσαν τὰ φαντάσματα σωστά;

Μὰ πάλι ἀπαντοῦσε ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό του:

— Σωστά!... Μὰ τί σωστά;... Μὰ βγαίνουν τὸν σημερινὸ καιρὸ νεράϊδες καὶ δαιμονικά, ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γίνανε δαιμόνοι;... Νὰ βγοῦν γιὰ νὰ κάνουν τί; Νὰ σκιάξουν τὸν Μπροκολίνο!... Κι' ἂν βγαίνουν, γιατί τόσα χρόνια καὶ τόσα μεσημέρια κανένας ἄλλος χωρικὸς δὲν τἄχε δεῖ; Ἔπρεπε νὰ ρθῆ ἐτοῦτος ὁ «τζουτζές», γιὰ νὰ τοῦ παρουσιαστοῦν, γιὰ νὰ τὸν καλωσορίσουν;... Ποιὸς ξέρει τί εἶδε ὁ χαμένος καὶ γιὰ νεράϊδες τὰ νόμισε!... Ὅπως πέρασε, ἄλλη μιὰ φορά, τὸ περασμένο χινόπωρο, τὰ ἀγκαθωτὰ τσόφλια τῶν καστάνων γιὰ... ἀχινέους τῆς ξηρᾶς!...

Ἡ ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς ἱστορίας τοῦ διασκέδασε λίγο τὶς κακὲς τὶς σκέψεις καὶ τοῦδωκε κάποια δύναμι στὴν ψυχή.

Χινόπωρο ἦταν τότε καὶ σκάζαν τὰ «κελύφια» τῶν καστάνων ἀπάνω στὶς καστανιές, ἐκεῖ στ' ἀντικρυνὸ βουνό, κι' ἔπεφταν κάτω τὰ κάστανα ντυμένα τὴν καινούργια καφετιὰ στολή τους, σὰν νὰ τἄκοψαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ νὰ τὰ τορνέψανε ἀπὸ τὸ πιὸ πολύτιμο καρυδένιο ξύλο. Ὁ Μπροκολίνος περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ πηγαίνοντας γιὰ «βεβαιώσεις» μ' ἕνα γραμματικὸ τῆς Ἐφορίας κι' ἕνα χωροφύλακα. Ἀπὸ καστανιὲς δὲν ἤξερε, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἦταν λόγος νὰ φωνάξη, ἅμα τἄδε:

— Γιὰ δὲς ἀχινέους καὶ κακὸ στὰ δέντρα!... Ἔχετε κι' ἀχινέους τῆς ξηρᾶς ἐδῶ;

Ποιὸς ξέρει, σκέφτηκε ὁ Στέφος στὸ τέλος, τί γίδες θὰ εἶδε ὁ «χελωνοφάος» τοῦ διαόλου, καὶ τοῦ φάνηκαν γιὰ νεράϊδες!...

Καὶ μὲ πιὸ πολὺ θάρρος τώρα διευθύνθηκε στὸ στοιχειωμένο μέρος.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Παραθέτουμε πιὸ κάτω τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τῶν Ἰαπώνων, ὁ ὁποῖος συνετάχθη κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου καὶ δείχνει τὸ μῖσος τους ἐναντίον τῶν Ρώσσων. Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει:

«Ὁ βασιλέας τῶν ζώων, ὁ βασιλέας τῶν δασῶν, τὸ περήφανο καὶ σοφὸ λιοντάρι λάμπει μὲ τὴν πολεμόχαρη ὠμορφιά του ἀπάνω στὰ ὅπλα τοῦ εὐτυχισμένου Γιαπωνέζικου λαοῦ. Δόξα! Δὲν θ' ἀφήσουμε νὰ μᾶς κατασπαράξη ἡ ἀρκούδα. Αὐτὴ μᾶς πάτησε τὰ χώματα ποὺ ποτὲ δὲν ἦσαν δικά της. Μὰ ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ σκύψουμε κάτω ἀπὸ τὴ σκλαβιά της. Ἐμεῖς τοὺς Ρώσσους τοὺς περιφρονᾶμε... Ἐμεῖς θὰ τοὺς τσακίσουμε... Συνταχθῆτε, στρατιῶτες καὶ λαέ. Ζήτω!... Ἡ Εὐρώπη κι' ἡ Ἀμερικὴ εἶνε μὲ τὸ μέρος μας. Ἐμπρός, στὸν πόλεμο, ἐμπρός!... Πολεμᾶμε γιὰ τὸ δίκηο μας! Θ' ἀγωνιστοῦμε πάντοτε μὲ πίστι. Ἀντρειωμένοι θὰ βαδίσουμε στὴ μάχη καὶ θ' ἀποδείξουμε στὸν κόσμο ὅλο τὸ τί εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ κάνουμε!...».

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ;

Γιὰ τὸν ζωγράφο ἡ γυναῖκα εἶνει μοντέλλο, γιὰ τὸν ποιητὴ... ἄγγελος ἢ νεράϊδα, γιὰ τὸν κομψεύομενο... προῖκα, γιὰ τὸν ἐπαρχιώτη νοικοκυρά, γιὰ τὸν ἄρρωστο νοσοκόμος, γιὰ τὸν χωριάτη.. φορτηγὸ ζῶο, γιὰ τὸν δημοσιογράφο κοινωνικὸ ζήτημα, γιὰ τὸν φιλόσοφο σύντροφος, γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ τρέλλα καὶ γιὰ κάθε σύζυγο γενικῶς... βάσανο.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη κι' ὁ πειθαρχικὸς φρουρός. Ὑπὸ τὴν μπέρραν. Ὁ κίνδυνος τοῦ πνιγμοῦ κι' ἡ πίστις πρὸς τὸ καθῆκον. «Νὰ μοῦ τὸ πῆ ὁ δεκανέας»! Ἡ αὐτοκράτειρα συγκινεῖται. Ἡ προαγωγὴ τοῦ φρουροῦ. Ὁ Τσάρος Νικόλαος κι' ὁ πελαγωμένος στὰ χρέη ἀξιωματικός. Κοιμόταν, ἀλλὰ δούλευε ἡ τύχη του. Μιὰ ὡραία χειρονομία τοῦ Τσάρου, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὸ 1777, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, ἔγινε μιὰ ἡμέρα στὴν Πετρούπολι μιὰ καταστρεπτικὴ πλημμύρα, κατόπιν ραγδαιοτάτης πολύωρης βροχῆς.

Ἡ αὐτοκράτειρα, καθὼς παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀνακτόρου τοὺς πλημμυρισμένους δρόμους, διέκρινε ἔξαφνα ἕνα στρατιώτην σκοπὸν τῶν ἀνακτόρων, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀκίνητος στὴ θέσι του, ἐνῶ τὸ νερὸ εἶχε φτάσει ὥς τὰ γόνατά του.

— Ὁ δυστυχισμένος θὰ πνιγῆ! σκέφτηκε ἡ αὐτοκράτειρα.

Κι' ἀμέσως ἔδωσε διαταγὴ σ' ἕναν ὑπασπιστή της νὰ πάη καὶ ν' ἀνακαλέση ἀπὸ τὴ σκοπιά του τὸν φτωχὸ στρατιώτη.

— Δὲν ξέρω παρὰ μόνο τὴ διαταγὴ ποὺ μοῦδωκε ὁ δεκανέας μου, εἶπε μὲ ἀφέλεια ὁ φρουρός, ἀρνούμενος νὰ ἐγκαταλείψη τὴν θέσι του.

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν ποιὸς μὲ στέλλει; εἶπε ὁ ὑπασπιστής.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ αὐτοκράτειρα.

— Τότε λοιπὸν γιατὶ δὲν ὑπακούεις στὶς διαταγές της;

— Πρέπει νὰ μὲ διατάξη ὁ δεκανέας μου!...

— Ὁ δεκανέας σου; ἐπανέλαβε ἐξω φρενῶν ὁ ὑπασπιστής. Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν δεκανέα εἶν' ὁ λοχίας, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν λοχία οἱ ἀξιωματικοί, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς οἱ στρατηγοὶ κι' οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες κι' ἀπὸ πάνω ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἡ Α. Μεγαλειότης ἡ αὐτοκράτειρα, στὶς διαταγὲς τῆς ὁποίας ὑπακοῦνε ὅλοι μὲ στραβὰ μάτια;...

— Δὲν καταλαβαίνω γρῦ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε! ἀπάντησε μὲ ἀπλότητα ὁ σκοπὸς στρατιώτης. Ὁ δεκανέας μου μοῦ εἶπε: — «Μεῖνε ἐδῶ ὥς ποὺ νὰ ρθῶ ὁ ἴδιος νὰ σοῦ πῶ νὰ φύγης!». Ἂς μοῦ πεῖ ὁ δεκανέας μου νὰ φύγω καὶ τότε θὰ φύγω!...

Τὸ νερὸ ὡστόσο ὅλο κι' ἀνέβαινε κι' ὁ στρατιώτης ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητος στὴ θέσι του. Ἡ αὐτοκράτειρα διάταξε τότε κι' ἔστειλαν νὰ φωνάξουν τὸν δεκανέα ἀρχιφύλακα, ἀλλ' ὥς ποὺ νὰ φτάση αὐτός, τὸ νερὸ εἶχε φτάσει ὥς τὴ μέση τοῦ φρουροῦ. Κι' ὅταν πειὰ τὸν διάταξε ὁ δεκανέας του κι' ἐγκατέλειψε τὴ σκοπιά του, προσκάλεσε τὸν πιστὸ στὸ καθῆκον του φρουρὸ κοντά της ἡ αὐτοκράτειρα καὶ τὸν ρώτησε, θαυμάζοντάς τον γιὰ τὴν τυφλή του ὑπακοὴ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του:

— Πῶς λέγεσαι, παιδί μου;

— Ἰδὰν Μουργκόφ, Μεγαλειοτάτη.

— Τί διαταγὴ εἶχες λάβει ὅταν ἐτοποθετήθηκες σκοπός;

— Νὰ περιμένω νἄρθουν νὰ μὲ ἀντικαταστήσουν.

— Καὶ θἄμενες ἐκεῖ νὰ φρουρῆς μέσ' στὸ νερό;

— Μέχρι θανάτου!

— Ἰδὰν Μουργκόφ, εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ ὁποία εἶχε συγκινηθεῖ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ νεαροῦ στρατιώτη, εἶσαι γενναῖος! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ σὲ ὀνομάζω ἀνθυπολοχαγὸν τῆς σωματοφυλακῆς μου!...

Ἔτσι ὁ πειθαρχικὸς στρατιώτης ἐπέτυχε τὰ πρῶτα του γαλόνια.

* * *

Ὁ τελευταῖος Τσάρος τῆς Ρωσσίας Νικόλαος, διασχίζοντας μιὰ ἡμέρα τοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων του, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς, τὸν ὁποῖο εἶδε νὰ κοιμᾶται μὲ τοὺς ἀγκῶνες του πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν πλησίασε μὲ σιγανὰ βήματα καὶ εἶδε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα φύλλο χαρτί, στὸ ὁποῖο ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε γράψει:

«Δαπάναι: Ἐνοίκιον, τροφή, θέρμανσις 2,000 ρούβλια. Ἐνδύματα, ἔξοδα παραστάσεως 1,500 ρούβλια. Διάφορα χρέη 2,500 ρούβλια. Ἐπίδομα στὴ μητέρα μου 600 ρούβλια. Μισθός: 4,000 ρούβλια. Ἔλλειμμα: 2,600 ρούβλια».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του 2,600 ρούβλια καὶ τὰ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι. Ταυτοχρόνως δὲ ἔγραψε πάνω στὸ ἴδιο χαρτὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Προσέχετε στὸ μέλλον νὰ διαλέγετε καλύτερο μέρος γιὰ νὰ κοιμᾶσθε. Ἐξακολουθεῖτε νὰ ὑπηρετῆτε ἀφοσιωμένα τὸν Αὐτοκράτορά σας, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς πληρώνη κάθε μῆνα τὰ ἐλλείμματά σας. Ἐξακολουθεῖτε ἐπίσης ν' ἀγαπᾶτε τὴ μητέρα σας».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ